

„Budeme je střílet z kulometů...“

Autor: Josh Gelernter

Bílí Jihoafričané se ocitli v nesmírném nebezpečí. Možná však existuje řešení.

Situace v Jižní Africe je tristní. Když byl v roce 1994 přízrak apartheidu konečně rozdrcen na kusy, zdálo se, že země před sebou má zárnou budoucnost. O pouhých osm let později v roce 2002 ale celých 60% Jihoafričanů prohlásilo, že život za apartheidu byl lepší. Těžko tomu uvěřit, ale takto zlé to bylo už v roce 2002. A dnes je to ještě horší.

Na konci apartheidu byla očekávaná délka života v zemi 64 let, stejná jako v Turecku nebo Rusku. Dnes je to 56 let, jako v Somálsku. V zemi dojde ke 132,4 znásilněním na 100 000 obyvatel, *zdaleka* nejvíc na světě: druhá Botswana má 93, třetí Švédsko má 64. V žádné jiné zemi tento údaj nepřesahuje 32.

Ještě před pádem apartheidu se jihoafrická autorka Ilana Mercerová i s rodinou přestěhovala do Izraele; její otec byl hlasitý kritik apartheidu, šikanovaný bezpečnostními jihoafrickými složkami. Článek na *World Net Daily* z roku 2013 cituje slova Mercerové, zasloužilé bojovnice proti apartheidu, že „za vlády Afričanů zavraždí v zemi víc lidí, než kolik jich umřelo rukama africké vlády za skoro 40 let“. Podle vládních odhadů je spácháno 31 vražd na 100 000 obyvatel ročně, tedy asi 50 denně. Tím by se JAR zařadila na desáté místo nelichotivé statistiky, ještě před Rwandu, Mexiko nebo oba Súdány. A to se řídíme oficiálními údaji – nezávislí pozorovatelé z vnějšku mluví až o dvakrát vyšších číslech. Nedůvěřovat tamní úřadům je ostatně více než na místě, jihoafrická vláda, vedená od konce apartheidu stranou

Nelsona Mandely Africký národní kongres, je nesmírně neschopná a zkorumpovaná.

Faktická vláda jedné strana transparentnosti příliš nenahrává. Nezaměstnanost přesahuje 25%, ale prezident Jacob Zuma z ANC nedávno vydal 24 milionů dolarů z veřejných peněz na nový bazén a amfiteátr ve své rezidenci. Krátce po zveřejnění této kauzy byl zvolen do druhého pětiletého funkčního období. Expert na think-tanky Leon Louw, který pomáhal porazit apartheid, označuje zločin a korupci za „projev zhroucení státu. Vláda je naprosto neschopná zcela ve všem, do čeho se pustí: vzdělání, zdravotnictví, infrastruktura, bezpečnost – všechny resorty jsou v troskách“.

Dodává, s odkazem na „to, co slyší kolem sebe“, že „většina lidí se ani nenamáhá hlásit zločiny“.

Zdá se tak, že nebezpečněji než v Jižní Africe už je snad jen ve válečné zóně. To je navíc snad nejvíce znepokojující – možnost, že se válečnou zónou země stane. Nelson Mandela dokázal udržet „duhový národ“ pohromadě, teď je však po smrti. Dnes se tak Jižní Afrika podle lidskoprávní organizace Genocide Watch nachází v šestém stadiu z osmi na cestě ke genocidě: „příprava“.

A zatímco se země propadá do anarchie, lidé přirozeně chtějí vědět, kdo za to může. V roce 2010 předák ANC jménem Julius Malema oživil starou protipartheidovou píseň, jejíž text podle Genocide Watch vyzývá ke genocidě: „Střel Búra, střílej, střílej“. „Búr“ (boer) v afrikánštině znamená „farmář“, hovorově to však označuje „bělošského Jihoafričana“. Malemu vyloučili z ANC a odsoudili za podněcování nenávisti. Založil si svou vlastní stranu, Bojovníci za hospodářskou svobodu, dnes třetí nejsilnější parlamentní uskupení. Sedm měsíc po Malemově odsouzení však genocidní píseň zazpíval sám prezident Zuma, když vedl shromážděný dav v nápěvu: „Budeme je střílet kulometry, dají se na útěk... Kabinet je bude střílet kulometem... Střel Búra, udeříme a oni se dají na útěk“. Podívejte se na video, je to k **neuvěření**. Nástupce Nelsona Mandely, jihoafrický prezident, oslovuje shromáždění – podle Guardianu – desítek tisíc lidí na velkém stadionu a vyzývá k vraždě asi 10% svých voličů. Mezi publikem křepčí i uniformovaní vojáci.

Podle Genocide Watch jsou bílí farmáři v zemi vraždění ještě čtyřikrát více, než je průměr v celé Jižní Africe. Toto číslo se zvyšuje každý měsíc od Zumova pěveckého vystoupení, tak daleko, jak jsou k dispozici spolehlivá čísla: policie totiž dostala rozkazy přestat klasifikovat vraždy podle rasy. Policisté také odzbrojili a rozbili farmářské domobranecké skupiny. Následkem toho byly dle Genocide Watch „jejich rodiny vystaveny vraždění, znásilňování, mrzačení a mučení“. A k tomu všemu „hovoří vysoce postavení představitelé ANC o běloších neustále jako ‚osadnících‘“.

Bílí Jihoafričané zde žijí přes 350 let a běloši obdělávali tamější půdu ještě předtím, než Newton objevil zemskou přitažlivost. Pokud však žádný čas nepostačuje k vymazání poskvrny kolonizace, měli bychom dodat, že vládnoucí Bantuové nahradili Khoisany, kteří na jihu Afriky žili dávno před nimi. Archeologické důkazy nejsou zcela průkazné, ale první Bantuové dorazili

na území dnešní JAR asi 400 před prvními Evropany. Jistě, dávno, ale odnepaměti tam nežijí.

Zatímco píši, se jistě najdou skupiny ohrožené genocidou více než bílí Jihoafričané – například Jazidé, jejichž situace by snad ani nemohla být v obklíčení ISIS horší, a kteří se bez západní pomoci dost možná nedožijí konce měsíce. Při pohledu na západní zdráhavost pomoci Jazídům si není těžké představit, jaký nezájem vzbudí běloši v Jižní Africe, skupina dosud prostoupená odérem apartheidu. Čtyři tisíce bílých farmářů už byly zavražděny, píše londýnské Timesy. Snad pomohou Britové nebo Holanďané. Zatím by ale ohrožení Jihoafričané mohli zkusit toto:

Využít geografických poměrů své země a ustanovit městský stát singapurského stříhu. S využitím zahraničních investice by si mohli pořídit velký kus země na pobřeží a ustanovit nezávislost na centrální vládě. Nejdřív budou muset najít nějaké pozitivně nakloněné vojsko, které poslouží jako dočasná bezpečnostní síla. Mohou zde zřídit ekonomickou zónu s nízkými daněmi a mírou zásahů, která bude soupeřit s Durbanem o nesmírný objem lodní přepravy. Jak se Jižní Afrika postupně rozkládá, vypadl Durban z žebříčku 50 největších kontejnerových přístavů. Ať se však s JAR stane cokoliv, zůstane jižní cíp Afriky klíčovou oblastí pro globální obchod – jeho význam se zvyšujícím se objem obchodu mezi Brazílií a Asií vlastně ještě poroste. Singapur na špičce Malajského poloostrova se rozvinul jako místo entrepôt (překladištního) obchodu – tedy vývozu dovozů. Takto se stal jednou z nejnávštěvnějších světových ekonomik, globálním střediskem inovací a svobodného podnikání.

Nový jihoafrický městský stát by se mohl vedle Singapuru a Hongkongu stát dalším centrem obchodu a investic – počínaje investicemi nezbytnými k výstavbě zbrusu nového města z ničeho. S trochou vůle a kapitálů ale může nové město vyrůst velice rychle: stačí se podívat na Abu Zabí, Dubaj nebo četná nová města v Číně. Jihoafrická enkláva by se mohla pokusit napodobit „taiwanský zázrak“.

Jak by tento nový městský stát rostl, nutně by vliv krev do žil okolní ekonomice a zaměstnal desítky tisíc lidí. Mohl by to být skvělý nápad, který by Jižní Afriku zachránil před zkázou.

A stejně jako Singapur by si mohl vytvořit i efektivní obranné síly, jako ty singapurské modelované podle izraelské armády. Tak by jako bonus dokázal v případě potřeby zabránit genocidě.

Úvaha Joshe Gelerntera **The End of South Africa** vyšla na webu National Review 15. února 2015.